

## ใบความรู้ที่ ๑ เรื่อง ความหมายและโครงสร้างการแสดงละคร

### การพูดแสดงละคร

#### ๑. ความหมายของคำว่าละคร

ละคร คือ ความคิดเห็นที่ประกอบด้วยเหตุผล

ละคร เขียนได้สองแบบ คือ ละคร หรือ ทัศนะ

#### ๒. โครงสร้างของการแสดงละคร

การแสดงละคร ประกอบด้วยส่วนสำคัญ ๓ ส่วนดังนี้

๑. **ที่มา** คือ ส่วนที่เป็นเรื่องราวต่างๆ อันทำให้เกิดการแสดงละครหรือสิ่งที่จะชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องแสดงละครนั้น ที่มาจะช่วยให้ผู้รับสารเกิดความเข้าใจและพร้อมที่จะรับฟังละครนั้น

๒. **ข้อสนับสนุน** คือ ข้อเท็จจริง หลักการ รวมถึงละครหรือมติดของผู้คนที่แสดงละครนำมาใช้ประกอบกันเพื่อให้เป็นเหตุผลสนับสนุนข้อสรุปของตน

๓. **ข้อสรุป** คือสาระที่สำคัญที่สุดของละคร อาจเป็นข้อเสนอแนะ ข้อวิจย ข้อสันนิษฐาน หรือการประเมินค่า ซึ่งเจ้าของละครนำเสนอเพื่อให้ผู้อื่นพิจารณายอมรับหรือนำไปปฏิบัติ

## ใบความรู้ที่ ๒ เรื่อง ความแตกต่างและประเภทการแสดงทรรศนะ

### ๑. ความแตกต่างระหว่างทรรศนะของบุคคล

ความแตกต่างระหว่างทรรศนะของบุคคล ขึ้นอยู่กับอิทธิพลสำคัญ ๒ ประการ คือ

- ๑.๑ **คุณสมบัติตามธรรมชาติของมนุษย์** หมายถึง คุณสมบัติที่มีติดตัวมาตั้งแต่เกิด เช่น ความมีไหวพริบ เขวามันปัญญา ความถนัดหรือพรสวรรค์
- ๑.๒ **สิ่งแวดล้อม** หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างทั้งที่เป็นธรรมชาติและสิ่งที่มนุษย์สร้างหรือกระทำขึ้น ซึ่งสิ่งแวดล้อมรอบตัวมนุษย์แต่ละคน

### ๒. ประเภทของทรรศนะ

ทรรศนะที่มนุษย์แสดงกัน อยู่เป็นปกติในสังคม ออกได้เป็น ๓ ประเภท คือ

#### ๑. ทรรศนะเชิงข้อเท็จจริง

ส่วนใหญ่จะเป็นทรรศนะที่กล่าวถึงเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว แต่ยังเป็นเรื่องที่คนในสังคมถกเถียงกันอยู่ว่า ข้อเท็จจริงที่ถูกต้องเป็นอย่างไรกันแน่ การแสดงทรรศนะเชิงข้อเท็จจริงจึงเป็นเพียงการสันนิษฐานเท่านั้น จะน่าเชื่อถือ ถือมากน้อยเพียงใด แล้วแต่เหตุผลที่ผู้แสดงทรรศนะนำมาสนับสนุนเป็นสำคัญ

#### ๒. ทรรศนะเชิงคุณค่า

ทรรศนะ ประเภทนี้ เป็นทรรศนะที่ประเมินว่า สิ่งใดดี สิ่งใดด้อย สิ่งใดเป็นประโยชน์หรือเป็นโทษ สิ่งใดเหมาะสมหรือไม่เหมาะสม สิ่งเหล่านั้นอาจเป็นวัตถุ บุคคล กิจกรรม โครงการ วิธีการ นโยบาย หรือแม้แต่ทรรศนะก็ได้ ผู้แสดงทรรศนะอาจประเมินค่าสิ่งนั้นโดยลำพังตัวของมันเอง หรือประเมินโดยเปรียบเทียบกับสิ่งที่อยู่ในประเภทเดียวกัน หรือมีลักษณะเป็นไปในทำนองเดียวกันตามเกณฑ์ที่กำหนดขึ้น

#### ๓. ทรรศนะเชิงนโยบาย

ทรรศนะ เชิงนโยบายเป็นทรรศนะที่บ่งชี้ว่าควรทำอะไร อย่างไรต่อไปในอนาคต หรือควรปรับปรุงแก้ไขสิ่งใดไปในทางใด อย่างไร นโยบายมีหลายระดับ ตั้งแต่บุคคล องค์กร สถาบัน ตลอดไปจนถึงระดับประเทศชาติ ทรรศนะเชิงนโยบายมักจะต้องบ่งชี้ให้แจ่มชัดด้วยว่า สิ่งที่จะเสนอให้ทำนั้นมีขั้นตอนอย่างไร มีเป้าหมายอะไร เป็นประโยชน์อย่างไร และหากมีอุปสรรคจะแก้ไขอย่างไร อาจรวมไปถึงวิธีปฏิบัติว่าน่าจะทำอย่างไรด้วย

## ใบความรู้ที่ ๓ เรื่อง ลักษณะของภาษาที่ใช้แสดงทรรศนะ

### ลักษณะของภาษาที่ใช้แสดงทรรศนะ มีดังนี้

๑. การใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่อบ่งชี้ว่า เป็นการแสดงทรรศนะ เช่น คง ควร คงจะ น่าจะ ควรจะ เห็นว่า คิดว่า เชื่อว่า ฯลฯ เช่น

**คง, คงจะ** : เขา **คง**ไม่ประพฤติเช่นนั้น

วันนี้เพื่อนผม**คงจะ**หายป่วย

ควร, ควรจะ : เรา**ควร**ยกย่องในคุณงามความดีของเขา

เรา**ควร**จะยกโทษให้เขา

**น่า, น่าจะ** : เธอพูดจาสุภาพและนิสัย**น่า**ยกย่อง

เอาตัวอย่างที่ดีจากเขามาปฏิบัติ

**เห็นว่า** : ผม**เห็นว่า**คำพูดของนักการเมืองบางคนไม่น่าเชื่อถือ

**คิดว่า** : ข้าพเจ้า**คิดว่า**ผู้ที่จะมาเป็นผู้นำจะต้องมีความซื่อสัตย์สุจริต

**เชื่อว่า** : ดิฉัน**เชื่อว่า**คนที่มีความมุ่งมั่นอย่างเธอจะทำได้ก็ต้องประสบความสำเร็จอย่าง

แน่นอน

๒. เป็นข้อความที่มีทั้งข้อสรุปและข้อสนับสนุน เช่น

- ผม**เห็นว่า**การออกกำลังกายเป็นประจำจะช่วยให้มีสุขภาพดี

เราจึง**ควร**ออกกำลังกายทุกวัน

- ดิฉัน **คิดว่า**รายการต่างๆในโทรทัศน์มีอิทธิพลมากต่อความคิดของเยาวชน

ดังนั้น ผู้ผลิตรายการที่สร้างสรรค์เพื่อเยาวชนทั้งหลาย**ควร**ได้รับการสนับสนุน

จากรัฐบาลและเอกชนให้มากขึ้น

## ใบความรู้ที่ ๔ เรื่อง ปัจจัยที่ส่งเสริมและการประเมินค่าทรศนะ

### ๑. ปัจจัยที่ส่งเสริมการแสดงทรศนะ

เมื่อบุคคลมีโอกาสแสดงทรศนะแล้ว ยังมีปัจจัยอื่นอีกหลายข้อที่ช่วยส่งเสริมการแสดงทรศนะนั้นๆ อาจสรุปปัจจัยเหล่านี้ได้เป็น ๒ ประการ คือ ปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายใน

**ปัจจัยภายนอก** มีอาทิ สื่อ ผู้รับสาร บรรยากาศแวดล้อม เวลา สถานที่ บุคคลอื่น

**ปัจจัยภายใน** มีอาทิ ความสามารถในการใช้ภาษาทั้งวจนภาษา และอวจนภาษา ความเชื่อมั่นในตนเอง ความรู้และประสบการณ์ ทักษะสติ สติปัญญาและความพร้อมทางกาย

### ๒. การประเมินค่าทรศนะ

แนวทางในการประเมินค่าทรศนะควรเป็น ดังนี้

๑. ประโยชน์และลักษณะสร้างสรรค์ ทรศนะที่ดีควรก่อให้เกิดประโยชน์ และก่อให้เกิดสิ่งแปลกใหม่ ที่นำไปใช้ประโยชน์ได้ ขณะเดียวกันก็คงสิ่งดีงามของสังคมไว้

๒. ความสมเหตุสมผล ทรศนะที่ดีจะต้องมีข้อสนับสนุน ที่มีน้ำหนักพอที่จะทำให้ข้อสรุปน่าเชื่อถือ

๓. ความเหมาะสมกับผู้รับสารและกาลเทศะ ในการพิจารณา จะต้องพิจารณาด้วยว่าทรศนะนั้น แสดงแก่ผู้ใดและในโอกาสใด เพื่อจะประเมินได้ว่า เหมาะสมหรือไม่